Ja ho cantava Dalida

El periodista recorre en una mateixa jornada el Barri Vell i dos barris de la perifèria, i constata l'enorme contrast: mentre al centre de Girona la discussió és si hi ha més o menys flors, als barris la vida continua igual que sempre

Mira al cel la meva tia. I amb aquella gironina manera de parlar que li atorguen els seus 83 anys, ho anuncia.

-Sembla que té ganes de ploure.

Tenir ganes de ploure. Qui, és un misteri. Probablement sigui la mateixa pluja, qui sembla tenir ganes de ploure. A Girona res no passa perquè sí, fins i tot la pluja té voluntat pròpia, i si a Temps de Flors [http://www.diaridegirona.cat/tags/temps-de-flors.html] no hi ha flors, deu ser culpa de les flors, que aquest any tenen millors plans que deixar-se caure per la tres vegades immortal i plena de turistes fins a dalt.

Si no hi ha flors. Ho he escrit en condicional perquè no en tinc ni idea. Al Barri Vell només he vist gent. Turisme familiar, que és la manera fina de dir que els joves fugen com la pesta d'una ciutat els habitants de la qual s'alcen en armes com un sol home al més mínim indici de soroll més enllà de les onze de la nit. Excepte si és soroll de campanes, que en aquest cas defensen, si cal fins a la mort, que toquin de matinada.

És possible que darrera d'alguns visitants s'amagui una margarita, potser una petúnia. No és descartable, però jo no l'he vist. Tampoc no és que hagi buscat amb ganes, a mi les flors, ni fu ni fa, i qualsevol s'arrisca a ficar-se en el camí d'aquesta gent que sembla obsessionada a visitar quants més racons millor, sense mirar prim. Menys perillós seria ajeure's a fer la migdiada enmig de la senda dels elefants. Amb flors o sense -he comentat que no sé si n'hi ha?-, l'aspecte dels visitants no denota alegria, ans el contrari. Es diria que han vingut obligats: entren morruts als patis, en surten amb presses, consulten mapes amb mala cara, i es queixen. Sobretot es queixen.

-Saps quant ens han cobrat de dues cerveses? Em penso que els gironins es fan les barbes d'or, amb això de les flors. I quan he anat a demanar a la cambrera si el compte era correcte... estava fumant!

Afortunats els turistes, que només es troben aquests preus quan vénen a Girona, mentre que els gironins els patim tot l'any.

Amb aquests preus i tant turisme, ehem, familiar, la prudència aconsella fer el seguiment de Temps de Flors als barris perifèrics. Potser allà les flors seran visibles, potser els muntatges artístics i poètics s'oferiran als visitants com donzelles als cavallers, potser Girona sencera serà un esclat floral.

En la meva fugida del Barri vel ensopego amb curiositats que jo creia ancestrals. Davant d'un parell d'esglésies ensopego comunions: gent vestida com si anessin a un casament, acompanyant a nens i nenes vestits precisament com si anessin a casar-se, ells amb vestit i corbata, elles vestides de blanc. A prop, unes senyores vestides com vestien fa 40 anys les senyores que vestien de manera antiquada, reparteixen uns fulletons amb la pregunta «La vida va ser creada?». Pregunta retòrica, perquè asseguren que sí, que ho va ser. I no per un qualsevol, sinó per Déu. Entre flors, turisme, comunions i creacionistes, la meva fugida als barris s'accelera.

Vila-roja. Geranis als balcons, sembla que aquí sí que han arribat les flors. Bar Cuéllar. Una canya i uns chocos. Situat a la barra, pregunto a la concurrència si a aquest barri arriba Temps de Flors.

Riures sorollosos.

Un parroquià, interpreto que animat pel meu sentit de l'humor, mira de ser més precís.

-Flors no sé, però en algunes cases es cultiven unes plantes, amb uns focus molt potents perquè creixin amb rapidesa.

Riures sorollosos.

Un dels Cuéllar, sempre atents, em diu que a falta de flors puc tastar una tapa de pop a la gallega. Accepto. No ha nascut l'home capaç de rebutjar tal oferta.

Ja al carrer, una família va -o ve, no em sé els horaris- de comunió. O de casament. O al tanatori, que és a tocar, a acomiadar un parent llunyà. M'adono que per qualsevol d'aquestes curioses activitats, la gent vesteix de la mateixa manera. Deu ser que la religió exigeix etiqueta. Marxo de Vila-roja sense trobar ni rastre de Temps de Flors. Surt música d'una finestra.

Des-pa-si-to.

Santa Eugènia-Can Gibert del Pla. Probablement la taxa més alta d'immigració de tota la ciutat. En donen fe les banderes que proliferen pels balcons. Les poques flors que trobo neixen lliures al costat dels arbres, el d'aquest barri és un Temps de Flors no oficial, un Off Temps de Flors. Passa un cotxe amb la música a tot drap.

Des-pa-si-to.

Temps de Flors, com tot el que té lloc a Girona, des de la processó de Setmana Santa fins al festival de mapping, des de la ruta de les llegendes fins les festes de primavera, es limita al Barri Vell. Afortunadament per la gent que viu a la perifèria.

Arribo a casa. Sona Dalida.

Que sont devenues les fleurs du temps passé.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/05/21/ja-ho-cantava-dalida/847348.html?utm_source=rss